

AJA.

ttel vettük
vasóit meg
FÖLDVÁRY
lenére van,
tok számot
em külde-
sorozok a
számunk
küldeni —
kő" hibás ;
enti hogy :
vagy : pár
— „GYER-
meretlen? S
i az ártat-
ÁT kérjük,
óstáját. —
lyamüvecs-
al tán nem
Nem jelen-
dicseretet

!

yóirat
ékkal.

ker.

zintén most

kapható.

szóftár 6. sz.

KIS LAP

„Jó REGGELT!“ (lásd 164. l.)

PÉTER ÉS AZ Ő FÓKÁJA.

— Elbeszélés a tengerész-életből. —

(Folytatás.)

GY járok én is, mint ezek hármán,“ mormogá a szegény kormányos s nagyot sohajtott. Igaza is volt. — Alig temettük el három beteg társunkat, már öt is sirba kellett vinnünk.

A még életben maradt két legény kinyilatkoztatta, hogy többé nem dolgozik; és az idő, igaz, olyan zord kezdett lenni, hogy nem lehetett a tengerre bocsátkozni. De ők ketten néhány nap mulva szintén betegeskedni kezdtek. Pista meg én ápoltuk őket, és megtettünk mindent, a mit ily elhagyatott állapotban tenni lehetett. Pedig ez emberek oly kegyetlenül bántak velünk az előtt a hajón! De mi nem akartuk a rosztat rosszal fizetni s megemlékeztünk arról, hogy magunk is megvetésre méltó emberek volnánk, ha boszuállásra gondolnánk. Gondosan ápoltuk tehát őket, de hiába; néhány nap mulva mindkettő meghalt s eltemettük.

Ketten maradtunk Pistával. Mikor utolsó két társunkat is eltemettük s visszatértünk csendes házunkba, sokáig némán tekintettünk egymásra s képzelhetitek, hogy nem épen vidám hangulatban voltunk. Végre megszólalt Pista:

„Menjünk vadászni! Talán foghatunk néhány fókát, ez szórakoztatni fog kissé. Szükségünk is van frishusra. Aztán teljesítsük kötelességünket, bármi történt is; és bizzunk a többire nézve Istenben, ki talán megszabadít még innen.“

„Ne menjünk ma, az idő nem kedvező,“ szoltam én. „Erős szél kerekedik s az ég borulni kezd.“

„Oh, nem lesz vihar, ne félj,“ szolt Pista. „Aztán nem is kell sokáig künnmaradnunk; fogunk két vagy három fókát s hazajövünk.“

Neki indultunk tehát s csónakunkkal csakhamar oly helyre értünk, hol nagy számmal uszkáltak fókák a vízben. Pista szigonyt dobott egyre s jól találta; a fóka vinnyogott, vergődött a vízben és segítségül hívni látszott társait. Csakhamar egész sereg fóka vette körül csónakunkat s ordítva kezdtek csapkodni felénk. Én nagy bunkós botommal ütöttem vissza őket, de ezalatt azon fóka, melyet a kötélre erősített szigony talált, a csónakot maga után kezdte vonni a sziklás part felé, hol a hullámok roppant erővel csapkodtak s felfordítással fenyegették a csónakot.

„Vágd el a kötelet!“ kiáltottam Pistának, „inkább meneküljön el a fóka, hogysem elveszszünk miatta.“

Pista követte tanácsomat s igyekeztünk távozni a veszedelmes helyről. De már késő volt, mert ezalatt, mint előre láttam, nagy vihar tört ki s egy szélroham megcsapván csó-

naku
hogy
mok
alatt
tudta
a pa
eröv
kább
ját h
külh
kájá
igyel
erőfe
koda
mind
merü
tönk
szom
anny
belev
uszo
a d
gyor
ki de
ha
rá.
tajté
ran
egy
viz
ismé
nem

nakunkat, úgy oda vágta a sziklához, hogy darabokra tört s mi a hullámok közé estünk. Én jó ideig víz alatt voltam, míg végre a felszínre tudtam vergődni s uszni próbáltam a part felé; de a hullámok roppant erővel csapkodtak s erőm mindinkább fogyott. Egyszerre Pista hangját hallottam.

„Tartsd magad! Még megmenekülhetünk!”

Pista a széttört csónak egy deszkáját kapta meg s azon kapaszkodva igyekezett közelembé jutni. Nagy erőfeszítés után el is ért s fölkapaszkodtam a deszkára. Hanem a deszka mindkettőnkem nem birt meg és alámerülni kezdett.

„A deszka nem bir el mindkettőnkem!” szolt Pista. „Majd én kiúszom a partra, én nem fáradtam el annyira, mint te.”

„Nem! nem! maradj!”

„Nem lehet! Így mindketten beleveszünk. Isten veled!”

Ezzel lesiklott a deszkáról és uszott a part felé. Engem magamat a deszka könnyen elbirt s az ár gyorsan ragadott a part irányába.

Aggódva tartottam szemmel Pistát ki derekasan uszott, de sokszor eltűnt, ha egy-egy nagyobb hullám csapott rá. A part közelében a sziklákon tajtékozva tört meg a tenger s gyakran épen semmit sem láthattam; egy nagy hullámcsapás egy percze viz alá merített engem is és midőn ismét fölpillantottam, Pista eltűnt, nem láttam többé.

Kiáltottam utána, nem felelt. Szörnyű aggodalom lepett meg. Vajjon partra jutott-e már? Nem hihettem. Néztém, kiáltoztam, — hiába!

Szomorúság, kétségbeesés fogott el s azon gondolat merült föl elmémben, hogy, ha Pista beleveszett a tengerbe, minek éljek én tovább, kivált miután jóformán én miattam halt meg? De mégis visszatartott a halálfélelem attól, hogy a hullámok közé ugorjam. A viz a part közelében szörnyű erővel tajtékozott s oly hevesen csapott ki engem a deszkával a partra, hogy majdnem eszméletlenül rogytam össze.

Néhány percz múlva visszanyertem erőmet s lábra állva, kezdtem Pistát keresni. Nevét kiáltoztam, de hasztalan. Talán távolabb jutott ki a partra, — gondolám s mindig növekedő aggodalommal mentem a part hosszában. Jártam föl is, alá is, de hasztalan, Pista meghalt, belefult a tengerbe, hogy engem megmentsen! Hiába kiáltoztam: „Pista! Pista!” a hullámok nem feleltek.

Az öreg tengerész e szavaknál könyekre fakadt s a hallgató gyermekek szemeibe is köny lopózott. A foka, nevét hallván kiáltatni, előmászott a vízből s a tengerész lábaihoz feküdt; az öreg Péter megsimogatta s halkán szolt:

„Szegény állat! te csak nevét viseled az én drága barátomnak! Nem szerethetsz úgy mint ő; nem pótolhatod őt!”

Az öreg tengerész néhány per-

czig hallgatott, aztán folytatta történetét:

„Hadd fejezzem be szomorú történetemet. — Fáradtan és kétségbeesetten döltem le egy bokor tövébe s félig ájultan hevertem ott, — nem tudom hány óráig. Arra ébredtem föl, hogy a nap forrán süttött arczomba. Felugrottam s eszembe jutott a szörnyű történet s a mint bánatosan a tenger felé pillanték, szemem egy emberi tetemre esett, melyet bizonyára a hullámok vetettek partra. Odarohantam, — Pista volt, megmevedetten, meghalva! Térdre esve zokogtam a hű barát fölött, aztán a csákánnyal, melyet a vadászatnál mindig oldalunkan hordtunk s mely most is nálam volt — sirt ástam a hű pajtásnak. Belé fektettem, imádkoztam fölötte s könyezve bucsuztam el az élettelen testtől ilyforma fohászszal:

„Utóljára látom kedves arczodat, drága, hű barátom! Te jobb életre költöztél, nem fogsz többé küzdeni e világ bajaival, — az ég adjon neked örök nyugalmat és üdvöt a menyekben!”

Ezután fölhintoltam a sirt, mely a legderekabb emberek egyikét, a legjobb barátot takarta el; csak szegény matróz volt, de tiszta, nemes szízzel bírt, soha nem vétett senki ellen s még életét is örömmel áldozta föl másért!

(Folytatása következik.)

„JÓ REGGELT!”

(Képpel a czimlapon.)

SZÉP jó reggelt, álmos táska!
Szép jó reggelt, kis mamácska!
Már én régen vagyok ébren
S te még alszol mama? Szégyen!

Pedig, őszintén megvallván:
Igy szeretlek, kis anyácskám.
Te nem férsz el szűk ágyamban,
De én el ám bő ágyadban.

Hogy ha Zsuzsi bevisz hozzád,
Óh mi öröm, mily boldogság!
Csókolj mamám és ölelj meg —
Ah, én téged ugy szeretlek!...

PÉTERKE, A KIS ERDŐSZ.

(Képpel a 169. l.)

Én vagyok az erdősz fia,
A Péterke én vagyok
Hallod Puskásom? Kifogni
Én magamon nem hagyok.

Itt az ostor. Fogd a szádba.
Jól szorítsd fogad közé!
Meg se moccanj, ne is pillants
Perczre is magad köré.

Mindig rajtam függjön szemed,
Azt tedd mit parancsolok!
Én vagyok az erdősz fia,
A Péterke én vagyok.

Atyám zöld vadász kalapját
Tettem a fejembe én.
S oldalomon vadászskése —
Félsz ugy-e, Puskás szegény?

Nagyon helyes, így van rendén:
Tisztelet a földolog.
Mert az erdősz fiacskája
A Péterke én vagyok.

RONTÓ PALI.

— Szomorú történetke 6 rajzban. —

Pali a Dunán tutajt lát. Ráugrik a lenge talpra.
Hogy meglátja, kapja magát. Ejj be jó hintazni rajta!

S hogy így ringatózik egyre: És ime kétfelé válik,
A tutaj tágul egyszerre. Jobbra egyik, balra másik.

Elvált a tutaj két részre.
Pali későn veszi észre
Kétfelé hajt a Dunába —
Rövid már a Pali lába

Zsupsz! A vízbe im bepottyán.
Pali körül csakugy loccsán.
Ficzánkolnak a halacska
A hogy Pali baját látják.

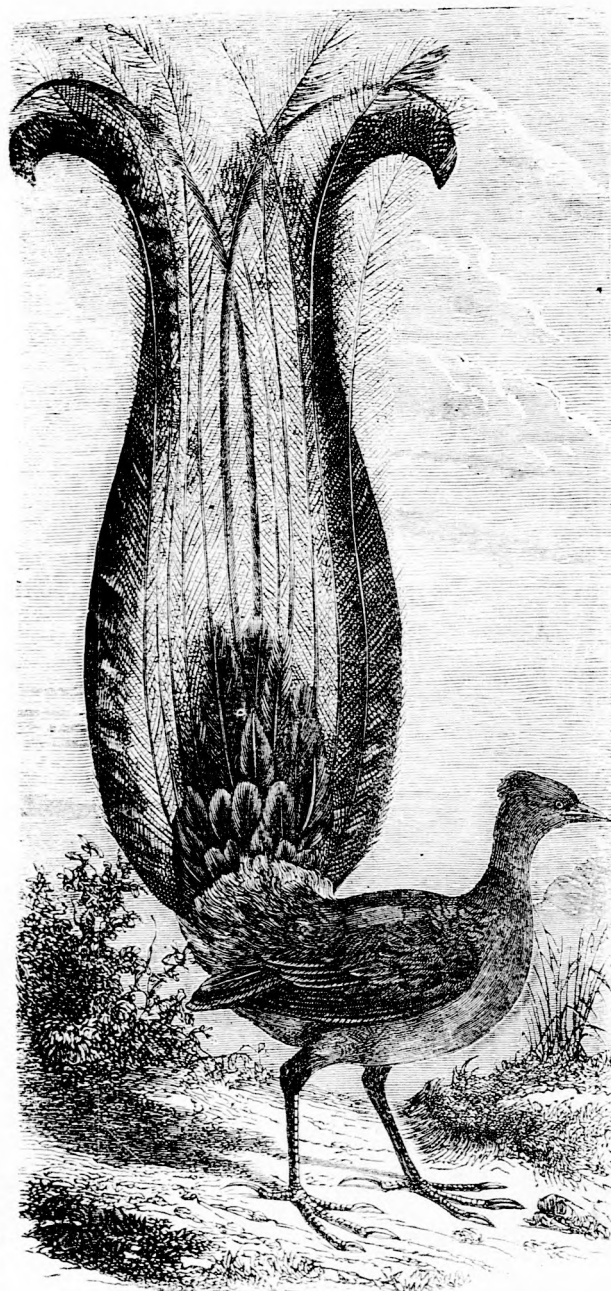

Lármáz, ordít: „Oda vagyok!
 Jaj, jaj! mindjárt bele halok!”
 Szerencsére édes apja
 Latja és rúdon kikapja.

Rontó Pali meghült szörnyen. —
 Meg nem szabadul egy könnyen.
 Palkón oly erős hurut van.
 Hogy újévig marad sutban.

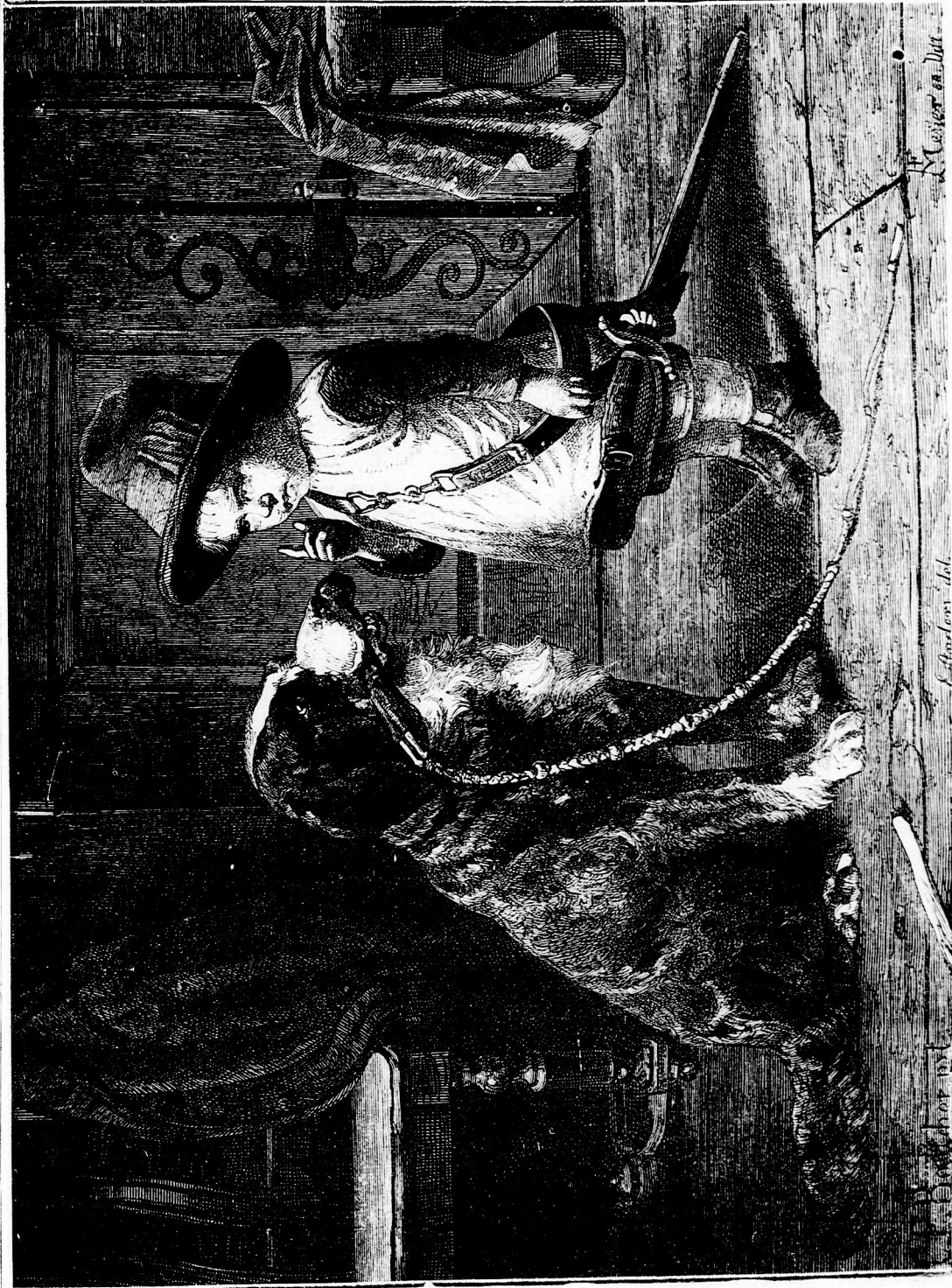
A LANTOS MADÁR.

A FORRÓ égöv madarai közt sok van, melyeknek tollazata a legragyogóbb színekben pompázik és a természetnek valóságos eleven ékszerszekerényének látszanak. Valamennyi közt azonban a lantos madár egyike a leggyönyörűebbeknek, vagy határozottan a leggyönyörűbb is. Ha már a mi pávánk esillogó, sátoros farka ragadja el szemünket: mennyivel inkább azon madaré, melynek hű rajzát itt látjátok. Farkának alakja lant, mely meg van hurokva és tündöklő színekkel bíró. A burokat ábrázoló tollak kimondhatlanul finomak: mintha csak ezüstsálakból volnának fonva. Az ily madarat az őserdők rengetegeiben meglátni valóban kapráztató varázs gyanánt hat a szemre s egy-egy utazó, kinek volt szerencséje hozzá, azt mondja, olyat érzett, mintha valamely megbüvölt erdőnek tündérkirálynője jelent volna meg előtte.

De tolla bár szép, hangja mint a pávác kellemetlen, lába nagy, disztelen és husa izetlen.

Hiába, a természet nem ad meg mindent de nem is tagad meg mindent.

PÉTERKE, A KIS ERDŐSZ. (lásd 164. l.)

darai közt
k tollaza-
színekben
észetnek
szerszek-
nyyi közt
egyike a
y hatá-
is. Ha
, sátoros
mennyi-
melynek
nak alak-
urozva és
burokat
nul fino-
szálakból
adarat az
meglátui
gyanánt
zó, kinek
mondja,
ely meg-
királynője

hangja
n, lába
etlen.

nem ad
agad meg

A RÉTES-TOLVAJ.

MÉG most is emlékezem arra a rétesdarabra — jól meg volt czukrozva, mazsolával behintve, — olyan izletes, csalogató volt! És arra a történetre is emlékszem, mely a rétest oly felejthetlenné teszi előttem. Most persze csak mosolygok fölötte, de akkor kis leány voltam s majd meghaltam szegyenemben, hogy megtörtént rajtam. Hanem jó hasznát vettem a lezskének s elmondom nektek kis olvasóim, hogy lássátok, mily gonosz dolog az, ha a gyermek olyasmit tesz, minek fölfedésétől félnie kell.

Édes mamámnak volt egy jó ismerőse, Ágnes néni, ki már jócskán öreg és mindkét szemére vak volt. Ágnes néni nagyon szerette a gyermekeket; elhalmozott ajándékokkal s így természetesen nagyon szeretünk hozzá járni.

Egyszer mamámat és engem meghívott ebédre. Kivülünk még egy asszonyság volt ott leányával, Rózával, kinek azt mondták, hogy mulasson velem. De Róza néhány évvel idősebb volt mint én, nagy kisasszonynak tartotta magát s engem lenézett, mint atéle kis gyermeket; alig szólt hozzám néhány szót s olyan dolgokról beszélt, miket én még nem értettem; aztán elfordult tőlem s a felnőttek társaságába ült. Ez engem boszantott, láttam, hogy egészen kis gyermeknek néznek s kedvetlen, félénk lettem s nem mertem szólani sem többé.

Ebéd alatt Róza kisasszony mellé ültettek s ez oly félénkké tett, hogy alig mertem enni. Hozták végre a jó mazsolás-czukros rétest; előbb Róza vett s aztán engem is kinált, én pedig zavaromban azt feleltem: „Köszönöm, nem kérek.“

„Ah! nem szereti a rétest?“

„Nem,“ válaszoltam, — pedig dehogy nem szerettem! Csakhogy ügyetlen, zavarodott voltam; mamám nem figyelt felém, mert Ágnes néni-vel beszélt s így nem volt, a ki kimenten zavaromból. Így aztán nem ettem rétest, pedig szinte fájt a lelkem utána.

A tálban egyetlen egy darab rétes maradt s láttam, hogy a szobaleány, midőn az asztalról elvitte, a szoba tulsó sarkában levő pohárszékre tette a tálát.

Ebéd után fölkelvén, Ágnes néni leült az ablak mellett levő nagy karos székébe s a többiek körülfoglaltak helyet és beszélgettek. Én magam nézegettem ki egy ideig az ablakon, aztán körüljártam a szobát és bámulgattam a képeket, mig egyszer valami pompás szag üté meg orromat, — a pohárszék mellett álltam, s ott volt még a tálban a megmaradt darab rétes. Oly jó szaga volt, hogy ellenállhatlan vágyat kaptam utána. Körülnéztem. Ágnes néni felém volt ugyan fordulva, de ő vak lévén, nem láthatott; a többiek pedig mind háttal ültek — s én egy pillanatnyi kísértésnek engedve, a rétes után nyultam és zsebembe rejtettem.

Alig dugtam el zsákmányomat, Ágnes néni magához hívott, hogy egy kötötűjét, melyet leejtett, keressem meg. Mikor átadtam neki, egyszerűen így szólt:

„Kedves leányom, csengess és mondd meg a szobaleánynak, hogy vigye ki a rétest a pohárszékről; nem szeretem a szagát a szobában.“

Képzeltetitek, milyen nagy volt az én ijedelmem. Jól tudtam, hogy a táiban nincs többé rétes, de azért csak meghuztam a csengetyűt. Szerencsémre, mikor a szobaleány bejött, az egész társaság nagy beszélgetésbe volt merülve s csak intettek neki, hogy vigye ki a tálat. Egészen boldog voltam s azt hittem, hogy már megmenekültem, pedig még nem volt vége a bajnak.

A társaság tudniillik ruhákról kezdett beszélni s Róza mamája arról panaszkodott, hogy Rózának a ruháján a szabó roszul csinálta meg a zsebet.

„Oh, pedig nagyon könnyű jó zsebet csinálni,“ szolt az én mamám. „Legjobb pedig az olyan, mint az én Irmámé. Irma, jer csak ide.“

Megdermedtem ijedtemben. Ugy tettem, mintha nem hallottam volna és nem mozdultam.

„Irma, jer ide, mutasd a zsebedet,“ ismétlé mamám.

„De nekem épenséggel nem lehetett kedvem zsebemet mutogatni s így még mindig nem mozdultam. — Ekkor mamám fölkel, hozzám jött s engedetlenségem fölött boszankodva,

karomon fogott s odavezetett e szavakkal:

„Nem hallottad, mit mondtam már kétszer? Mutasd a zsebedet.“

„Nem mutatom, nem mutathatom,“ szoltam én és sirva fakadtam. A jó Ágnes néni kérte, hogy hagyja el a dolgot, de mamám most már csak azért sem engedett makacszkodásomnak, megfogta és kifordította zsebemet, — és előtűnt a belérejtett rétesdarab!

Egy percze mély csend lett és le nem irhatom azt a kínos érzést, mely elfogott. Nem bántam volna, ha meghalok, — csakhogy a halál nem jön ám mindjárt, ha valami helytelen tett miatt szégyen ér. Ott álltam tehát pírulva, lesütött szemmel s csakhamar elfojtott nevetést hallottam. A büszke Róza kisaszszony nevetett fölöttem, s ez még keservesebbé tette állapotomat.

Mamám végre megszólalt. „Gyanitom, hogy történt ez a dolog. — Ebéd alatt félt kis leányom kérni a rétesből, később megbánta, de nem mert szólani. Pedig inkább kértél volna, kedves leányom, mintsem ily szégyent okoz megadnak.“

Sirva borultam kedves mamám ölébe és soha sem feledtem el e keserves történetet. Máskor aztán mindig inkább őszintén szoltam, hogysem titkon a magam feje szerint tettem volna olyasmit a miért pírulnom kellett volna. Nem is jöttem többé soha ilyen kellemetlen állapotba.

JUCZI NÉNI.

A SZÓFOGADATLAN KIS TÁRSASÁG.

ASÁRNAP délután volt, gyönyörű idővel csalogatva ki mindenkit a mezőkre, hol a virágok nyári pompájukban díszlettek.

Berti, Emmike és Pali is engedélyt kértek atyjuktól, hogy, miután leczkéjüket már megtanulták, kísérelhassanak a mezőre egész délutánra.

„Jól van, kérjétek mamától ozsonnát, vigyétek ki kosárban s mulassatok. Te Berti, mint legidősebb, vigyázz, hogy bajotok ne essék. Aztán vigyázzatok, hogy veletek ne menjen Neptun.“

Neptun egy szép nagy vadászkutya volt, melyet a gyermekek atyja nem régen külföldről hozott magával s nagyon szeretett, mert rendkívül okos állat volt. Sokszor megréfálta vele a gyermekeket az által, hogy oda állította egy könyvhöz, vagy épen az ozsonnára készített gyümölcshez, — s ehhez aztán hozzá nem nyulhatott senki, mert Neptun még közeljönni sem engedett mást, mint gazdáját. — A gyermekeknek pedig azért nem engedte meg atyjok, hogy magukkal vigyék a kutyát, mert ez még nem ismerte a vidéket, könnyen eltévedhetett volna.

A gyermekek nagy örömmel indultak, gyümölcsesél, puha kenyérral

teli kosarat vive, a mező felé. Midőn már jó darabra haladtak, egyszerre észre vették, hogy Neptun jókedvűen ugrándozva utánok szalad. A gyermekek sokszor hallották apjoktól, hogy nagyon, de nagyon, sajnálná, ha kutyáját valami baj érné s így Berti azonnal megszólalt:

„Pali, vezesd vissza Neptunt az udvarba; a papa megtiltotta, hogy magunkkal vigyük. Majd itt megvárunk.“

„Ugyan bizony, egyszer magunkkal vihetjük,“ felelt Pali, restelve visszasétálni. „Mi baja történhetnék? Mindig velünk lesz, vigyázunk reá, és hazahozzuk szépen.“

„Vigyük magunkkal!“ szolt Emmike; „legalább fogunk játszhatni vele.“

Igy biztatta egyik a másikat s végre is abban maradtak, hogy magukkal viszik Neptunt; tovább sétáltak, mindig messzebb-messzebb, míg majdnem egy órai gyalogolás után egy kis erdőcskéhez értek, hol rendes mulatóhelyök volt. Letelepettek a puha pázsitra, elővették a kosarat s mielőtt játékhoz fogtak volna, derekasan falatoztak; Neptun ott ugrált köztök s szintén kapott egy-egy darabka kenyeret.

Ozsona után megindult a játék. Eleinte együtt játszottak, majd min-egyik külön mulatott; a fiúk a fákra mászkáltak és madártojást kerestek, Emmike pedig virágokat szedett s koszorút fonogatott. A nap már nyugovó felé kezdett hajlani, midőn

végtére a kis társaság megelégelte a mulatságot s kissé fáradtan, de jókedvűen megindult haza felé. Már látták a házat s eljutottak épen azon helyre, hol azelőtt észrevették, hogy Neptun velök megy. Itt eszökbe jutott ismét a kutya; körülnéztek -- s nem látták sehol.

Rémülten bámultak egymásra, szólanul s hamarjában nem tudva mit tegyenek. Kiálltoztak a kutya után, — nem jött elő.

„Meg kell keresnünk Neptun!“ szólta Berti, jól tudva, hogy nagy baj volna, ha atyja kedvencz kutyája nélkül térnének haza.

„Megkeresni? De hol?“ kérdé Pali s erre még jobban megrémültek, mert fogalmuk sem volt, hol lehet a kutya.

„Én nagyon fáradt vagyok, mozdulni alig tudok,“ siránkozott Emmike.

„Hiába, mégis velünk kell jönnöd, mert itt nem maradhatsz magad,“ szólta Berti s megindultak vissza, folyvást fütyöntgetve és kiáltozva. De hiába kerestek mindenfelé, Neptunnak nyoma sem volt s miután már esteledni kezdett, szomoruan és félve indultak haza felé. Egyszerre, midőn már ismét közel voltak a házhoz, megszólal Emmike:

„Hát a kosár hol van?“ Egyikőknél sem volt.

Ez újabb baj volt. Most még a mama is haragudni fog, hogy a kosarat elvesztették.

„A kosár bizonyosan ott van az erdőben, hol ozsonnáltunk,“ szólta Pali.

„Vissza kell hoznunk,“ mondá Berti.

„Visszahozni!“ kiálták Emmike és Pali egyszerre.

„Én nem megyek, én nem bírok menni, egészen dagadtak lábaim a járástól,“ siránkozott Emmike, „sötét is lesz, mire oda érünk, én félek.“

A kosár elvesztése ugy is kisebb baj, mint az, hogy Neptun oda van,“ szólta Pali. „A nagyobb hibát már elkövettük, most már mindegy: haza viszzük-e vagy sem a kosarat. Büntetést így is úgy is érdemlünk és kapunk.“

„Nem úgy van az“, szólta Berti. Ha már egy hibát elkövettünk, nem szabad elmulasztanunk jóvátenni a másikat. Visszamegyünk a kosárért; a papa reám bizta, hogy intézzem mulatságunkat. én azt akarom, hogy jöjjetek.“

Sirva indultak tehát vissza az erdőcske felé: rettentően hosszúnak tünt föl az ut odáig s igazán oly fáradtak is voltak, hogy ezze! eléggé meg valának büntetve elkövetett hibájokért. Már alkonyodott, midőn végre elértek azon helyhez, hol néhány óra előtt oly vígan mulattak. Berti előre ment, Pali és Emmike lassan kullogtak utána.

Berti már ott volt az erdőbeu s egyszerre hangos jó kedvvel kiáltott testvéreinek.:

„Hohó! Megvan! megvan! Neptun is, a kosár is!“

Csakugyan ott volt mindkettő. Midőn a gyermekek megozsonnáltak

s a kosarat ott hagyták a földön, Neptun, szokása szerint, odaállott a kosár mellé és őrizte, el nem mozdulván onnan, míg a kosár gazdája nem mondja.

Nagy volt az öröm. Megsimogatták az okos, hü állatot s aztán jókedvűen, bár holtfáradtan vánszorgtak haza felé. Egészen sötét volt, midőn hazaértek. Egy kis dorgálást kaptak azért, hogy oly sokáig künn maradtak, büntetésül elég volt a kiállott félelem és fáradság. Nem is volt a leczke hiába; máskor ugyancsak vigyáztak arra, hogy mindenben szüleik szava szerint cselekedjenek.

KALAND A SASKESELYÜVEL.

A ragadozó állatok közt nem csak a négylábuak veszedelmesek, hanem a madarak is, különösen a saskeselyűk, melyek roppant erős karmokkal és csőrrel bírnak.

A keselyűk csak nagyon hegyes vidékeken tanyáznak, magas szirteken s innen bocsátkoznak le a völgybe préda után; juhokat, sőt borjúkat is elvisznek, néha pedig még kisebb gyermekeket is megtámadnak.

Különösen veszedelmes dolog, megtámadni a saskeselyűk fészket tojásaik vagy kicsinyeik elszedése végett; a keselyű élet-halálra védelmezi fészket s ezt tapasztalta egyszer egy pásztorfiu, ki elég vakmerő volt, hogy egy magas szirt tetején hozzányúlt egy saskeselyű-fészkekhez. Eleinte nem volt a dolog veszedelmes; a vén keselyű nem volt a fészkekben s a kicsinyek sápgova fogadták a fiut, azt hive, hogy táplálékot hoz nekik. A fiú elég oktalan volt egyik kis keselyűt kivenni a fészekből, hogy

magával vigye; a madár erősen kiáltozott, mintha segélyért kiáltana s a magasból egyszerre ijesztő, éles hang válaszolt neki; az öreg keselyű meghallotta kis fia hangját és sietett fészkéhez. A pásztorfiu látta, hogy veszély fenyegeti és igyekezett menekülni, de már késő volt; a keselyű rárohant s szárnyaival, csőrével csapkodni kezdett, úgy hogy a fiu csakhamar több sebből vérzett; igyekezett ugyan botjával elkergetni a dühös keselyűt, de nem birta s bizonynyal nagy baja esett volna, ha szerencsére egy sziklahasadék nincs közelében; a fiu ezt észrevette s hamar belebűt, még mindig kezében tartva a kis keselyűt. Itt védve volt hátulról és oldalról, szemben pedig botjával tartá távol ellenségét. Így viaskodtak tovább egy óránál. Végre a fészkekben maradt kis keselyűk, bizonyosan mert nagyon éhesek voltak, sipítani és lárμάzni kezdtek s ekkor anyjuk oda szaladt. A pásztorfiu fölhasználva az alkalmat, hanyatthomlok szaladt e veszedelmes helyről, szerencsé- sen haza is ért a kis keselyűvel, de sebei miatt több napig ágyban kellett maradnia.

A KROKODILOK.

A krokodil fertelmes külsejű, veszedelmes állat, mely szerencsénkre Európában sehol sem találhatik, mert csak Ázsiában, Afrikában és Amerikában tanyázik a folyó vizekben.

Hajdan az egyiptomiak szentnek tartották s ezért igen kiméletesen bántak velök, sőt házaikban is nevelték és mindenféle drágaságokkal fölékesítették e csunya állatokat. Most már nincs olyan jó dolguk, mert a ki reájok akad, ha fegyver van nála, agyon üti, a mi azonban nem igen kellemes mulatság, mert a krokodil bátor és erős állat és ha valakit egyszer fogai közé kapott, annak vége van.

lános
lehe
Bizo
hogy
sem
kis
nyit

szép
rete
ólva
vas-
mely
akk
néha
mely
ki a
szép
nem

min
a h
tese
nak
ki s
ham
a c
pajt

gyo
igy

lász
lász
zog
ninc
fogy

CZICZA-TÖRTÉNET.

(Képpel a 176. lapon.)

Sok olyan állat van, melyről általános a föltevés, hogy épen semmire sem lehet megtanítani. Ilyen a macska is. Bizonyítva ti is azt hiszitek, kis olvasóim, hogy a czicza olyan ostoba állat, mely semmit sem tanul meg, pedig tudok egy kis történetet, mely az ellenkezőt bizonyítja.

Egy faluban volt egy kis leánynak szép fehér cziczája, melyet nagyon szeretett. Faluhelyen, talán láttátok kis olvasóim, az ajtókon nem mindenütt van vas-zár, hanem egy igen egyszerű fa-retesz, melyet egyik végén le kelt nyomni s akkor az ajtó megnyílik. A kis leány néhányszor megmutatta ezt a cziczának, mely meg is tanulta s ha a szobából ki akart menni, fölugrott a kilincsre és szépen kinyitotta. Bezárni persze már nem tudta.

De még többet is tett a czicza mindenkinek nagy csodálkozására. Volt a háznál egy kutyácska, mely természetesen nem tudta az ajtot kinyitni magának. Ha a kntya ki akart menni és senki sem nyitotta ki neki az ajtot, csakhamar látták, hogy a macskához megy, a czicza pedig előjött s kinyitotta kis pajtásának az ajtot.

FURCSA HALÁSZAT.

MARCUS Antonius, a rómaiak egyik hős hadvezére nagyon szeretett üres óráiban halászatni; csak hogy nagyon türelmetlen volt e mulatságnál s így ritkán fogott halat.

Egyszer egy barátjával ismét halászni mentek; mindketten horggal halásztak. Antonius minduntalan ki-kihuzogatta a horgot, hogy nézze, vajjon nincs-e már rajta hal, és így semmit sem fogott, mert nem engedett időt a hálnak

beleharapni; barátja ellenben, ki szépen nyugodtan tartotta a horgot, sok halat fogott. Ez bosszantotta Antonius s másnap, hogy szerencsésebbnek látszassék, egy katonát megbizott, hogy már előbb fogott halakkal menjen a vízbe és észrevétlenül akaszsa a horogra, mintha Antonius fogta volna. Eleinte csodálkoztak szerencsésén, hogy annyi halat fog; de barátja csakhamar észrevette a csel s elhatározta, hogy majd megtréfálja Antonius. Jó jutalom ígéretével rábirta Antonius katonáját, hogy ez csupa régi, beszózott halakat akaszson Antonius horgára. Ugy is lett. Midőn Antonius dicsekedett szerencsés halászatával, oda mentek és nagy bosszuságára mutatták neki, hogy hát ő már kiszáritott és beszózott halakat is tud fogni?

Szörnyen restelte Antonius a dolgot s többé nem folyamodott ilyen cselhez, hanem ha halászott, szépen, türelmesen viselte magát.

— Karácsonyra és ujévre! —

Épen most jelent meg a

KIS LAP

képes gyermek-folyóirat

I. kötete, finom színes borítékkal.

Ára csak **2 frt. 60 kr.**

E kötet színezett czimképekkel szintén most jelenik meg.

Minden könyvkereskedésben kapható.

CZICZA-TÖRTÉNET. (lásd 175. l.)

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.

Felelős szerkesztő: Forgó bácsi. — Ára negyedévre 1 frt.

Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon.